

ФРАНК ТИЛИЕ

НЕДОВЪРШЕНИЯТ РЪКОПИС

enthusiast

ЕДИН РЪКОПИС БЕЗ ФИНАЛ. ЕДНО РАЗСЛЕДВАНЕ НА УБИЙСТВО БЕЗ ТРУП.
ЕДИН ПОКОЙНИК БЕЗ ЛИЦЕ

ФРАНК ТИЛИЕ

НЕДОВЪРШЕНИЯТ РЪКОПИС

Превод от френски
Иван Баталов

enthusiast

София, 2023

Franck Thilliez
Le manuscrit inachevé

Copyright © 2018 by Fleuve Editions, imprint of
Univers Poche, Paris

Франк Тилие
Недовършеният ръкопис

© Иван Баталов, превод, 2023

© Ивайла Пеева, оформление на корицата, 2023

© Enthusiast – запазна марка на „Алто комюникейшънс
енг пблшиинг“ ООД, 2023

ISBN ISBN 978-619-164-562-6

Шолмс: „Вижте, Уилсън, относно Люпен сме се лъгали.
Трябва да започнем всичко отначало.“
Уилсън: „А ако може, и от по-рано.“

Морис Льоблан,
„Арсен Люпен срещу Херлок Шолмс“

Предговор

„Една дума преди началото: ксифофорус.“

Така започва книгата на баща ми Калев Траскман. Открих неговия ръкопис в един кашон, забутан на тавана му, където имаше смуцаващата склонност да трупа всичко. Пакетът с листове формат А4 беше скрит от година сред тези вехтории, на топло под един покривен прозорец, който това лято пропускаше красивата северна светлина. Баща ми с никого не беше споделял за съществуването на този ръкопис. Вероятно го беше написал в самота в огромната си вила с гледка към морето през ония десет месеца, докато майка ми бавно умираше в болница, разяждана от болестта на Алцхаймер.

Историята – навремето неозаглавена, той остави недовършена. Въпреки това смятам, че при почти петстотинте страници, които наброява ръкописът, изглежда липсват само десетина страници. Само по себе си не е много, но е същинска катастрофа за този литературен жанр, на който той беше станал един от най-ярките представители. Трилърите на баща ми караха стотици хиляди читатели да тръпнат, а аз държах в ръцете си несъмнено един най-добрите му романи. Загадъчен, приличащ на лабиринт, ужасяващ до крайност. При това един от най-мрачните. Разказът за тази писателка – Леан, омесена от същото тесто както и той, ме покори и ми напомни до каква степен книгите на баща ми са отражение на неговите вкоренени стракове и на най-лошите му маници. Смятам, че той никога не е бил в мир със себе си, освен когато е запечатвал

ужаса си върху хартията. А колкото до ужасиите, този роман е пълен с тях, залагам честта си на истински Траскман.

Е, ще кажете, какво е станало с този прословут финал? Това заключение, мамка му, е предопределено да даде отговор на всички въпроси. Защо Калев Траскман – царят на интригата и на грандиозните развръзки, не ни е дал всички отговори? Защо не е стигнал до края на своята седемнадесета книга?

Бих могъл да си помисля, че е изоставил всичко след смъртта на майка ми, зарязал е ръкописа, след като вероятно вече е бил наясно, че три месеца след нея ще си пръсне черепа с полицейски револвер. Или пък че не е знаел как да завърши разказа си. Да, бих могъл да повярвам в това, ако някои знаци в текста не ми казваха противоположното, не ми пошепваха в ухото, че още щом е започнал да пише, баща ми е знаел, че няма да го довърши. Сякаш този „не-край“ е бил сам по себе си част от интригата, от „загадката Калев Траскман“. Последно бляскаво изпълнение преди смъртта му.

Въпреки всичко най-големите картезианци сред вас ще си помислят: заслужава ли си усилията книга, която ще остане недовършена? Защо да пропилееш цяла година от живота си в строежа на къща, за която е ясно, че ще остане без покрив? Даже и в момента, в който пиша за вас тези редове, загадката остава неразкрита, при все че се отнася предимно до личния му живот.

Когато неговата издателка Евелин Льоконт научи за съществуването на този ръкопис, първоначално подскочи от радост. Но щом го прочете и разбра, че книгата представлява ловък фокус, лишен от бляскавия финал, тя потъна в дълбоко отчаяние. Беше немислимо да се публикува посмъртния роман на Калев Траскман без характерната фамозна развръзка, независимо че – предполагам – мнозина от читателите му щяха жадно да го погълнат.

Тогава дойде ред на хипотезите, на различните предположения в търсене на отговор на главоблъсканицата,

поднесена от баща ми. Нашите невронни престрелки из парижките офиси продължиха седмици наред. При всяка среща около масата бяхме десетина души, чели и препро-чели ръкописа, разчовъркали всяка страница, за да разберем защо Кaleb беше наблегнал на палингромите и защо в тази книга беше така пристрастен към числата.

В тези мигове на неяснота и съмнение си разменяхме погледи, пълни с неприязън. Дълго се потихме над първото изречение. То гласи: „Една дума преди началото: ксифофорус.“ Защо точно тези думи? Какъв е истинският им смисъл? Повярвайте, днес няма служител в издателството, който да не знае, че ксифофорусът е тропическа сладководна рибка, наричана още меченосец заради формата на опашната ѝ перка*. Е, и какво от това?

Но ето че един ден Евелин, която познаваше баща ми повече от трийсет години, подказа едно решение.

РЕШЕНИЕТО.

Тя беше намерила най-после ключа, беше разшифровала безотказния механизъм, който управляваше заплетеното съзнание на баща ми. В крайна сметка, ако размислиш, развързката е съвсем очевидна и всичките ѝ съставки са налице още от първите думи (и последните). Попадне ли обаче в добри ръце, очевидното понякога става съвсем неодолимо – в това именно се изразява геният на Кaleb Траскман.

Оставаше само да се напише въпросното заключение. И тогава всички погледи се насочиха към мен. Не притежавам таланта на баща ми, но като достоен наследник бях публикувал няколко години по-рано две непретенциозни криминалета. Така че ще откриете към края на романа една бележка, посочваща датата, на която хванах перото. Ще забележите също, че сме оставили в първоначалния вид подчертаните думи и други важни елементи по продължение на интригата. Държите в ръце текста такъв, какъвто го бях открил миналото лято лично аз.

---

* Вещност това е атрибут на самците от вида меченосец и монтезум (с къс меч) сред петте вида от рода „ксифофорус“. – Б. пр.

Съществуват няколко въпроса, на които не успяхме да отговорим при съставянето на развръзката, или пък трябваше да измислим решение. Трудно е да се разбере докъде е искал да стигне баща ми и как е възнамерявал да приключи тази история. Изправени пред пропуските, които оригиналът не ни позволи да запълним, трябваше да направим избор, да вземем решения, които може би са различни от тези на автора. За да получите представа колко сложна беше задачата, просто си представете Джокондата, лишена от лице, и че искат от вас да нарисувате лицето... Както и да е, надявам се моят финал да отговаря на вашите очаквания, дадох всичко от себе си.

А за да спазим до края стила на Кaleb, за да не изневерим на духа на тази книга, се налагаше една развръзка като тази, която ще прочетете. Ако сте чели внимателно от началото до края, непременно ще намерите отговора на вашите въпроси.

Още нещо в заключение. Мисля си за най-верните читатели на Кaleb, които ще са и най-скептични към естеството на настоящия пролог. Отгатвам какво си мислят: самият Кaleb Траскман пише тези редове, напълно способен е на това. Прологът е част от сюжета, от което следва, че Кaleb е написал и финала, но под маската на различен стил. Това е тяхно право, а аз не разполагам с никакви доказателства, за да ги оборя. Но в крайна сметка това е маловажно. Всеки роман е игра на въображението, там всичко е колкото истина, толкова и измислица, а разказът се ражда с четенето му.

Книгата, към която пристъпвате като читатели (а дали не сте започнали вече да четете?), е озаглавена „Недовършеният ръкопис“. Аз предложих заглавието, което всички от издателската къща приеха. Нямахме алтернатива.

Ж. А. Траскман

КАЛЕБ ТРАСКМАН

**НЕДОВЪРШЕНИЯТ
РЪКОПИС**

„Една дума преди началото: ксифофорус.“

Встъпление

Януари 2014 г.

Зима. Гладна, зла, неумолима, която с ледения си полъх начаса измита всички планове за новата година и обезсърчава всеки несигурен в себе си спортист. Но ето че за Сара, напротив, тя беше допълнително основание за тренировки. Наближаваше шампионатът по бягане на средни разстояния на департамента и тя разчиташе на отлична изява.

С навити руси коси под синьо-зелената си вълнена шапка, с ръце, пъхнати в спортни ръкавици, и с фенерче, закачено с каишка на ръката, седемнайсетгодишната гимназистка се спусна по стълбите във вилата и надзърна в кабинета.

- Ще вървя, мамо!

Никои не ѝ отговори. По всяка вероятност майка ѝ вървеше сред дюните или по брега на морето, търсейки вдъхновение за бъдещия си роман. Що се отнася до баща ѝ, който отговаряше за реставрацията на обекти на културното наследство, той никога не се прибираше преди 19, а напоследък често и преди 22 часа. Все по-често се случваше родителите ѝ да се разминават, почти да не се поглеждат, да вечерят, сигнали един срещу друг, без да си продумат, като две декоративни рибки. По тази причина Сара нямаше да се омъжи. Отсега ѝ беше трудно да издър-

жи повече от три месеца с някой приятел, а камо ли деветнайсет години в един и същ аквариум...

„Вдъхновителката“ се издигаше внушително над дюните в залива Оти, в най-южния край на Берк-сюр-Мер. Според Сара името звучеше идиотски. Но именно между стените на вилата – всъщност една евтино закупена преди десет години руина, кръстена по онова време „Пястчната роза“ – майка ѝ Леан, тогава учителка, беше написала първия си успешен роман. До нея водеше асфалтиран път, осеян с бабуни, триста метра след като подминеш червено-белия фар, от който наблюдаваха брега. В известен смисъл англо-нормандската постройка бележеше края на цивилизацията, откъдето започваше царството на природата. Единствените ѝ посетители бяха чайките, кацащи на плочите на покрива, където ветровете постоянно довяваха пястък. Как ненавиждаше Сара този пястък, тази отвратителна субстанция, която запълваше и най-малката пролука, брулеше стъклата на прозорците, цапаше автомобилите.

Тя си направи селфи; очите ѝ – две големи езера от синя светлина, се смееха, и го изпрати на майка си заедно с текста „Отивам да тичам“. Остави телефона си на масата в хола, излезе и заключи вратата след себе си. Младата спортистка мина пред гаража за ветроходни триколки и пое по пътека, която се губеше сред дюните. След това излезе на асфалтирания път, свързващ залива Оти с крайбрежната алея.

През лятото мястото гъмжеше от шлянци се хора, повечето дошли да се любуват на колонията от тълени и на морските крави, намерили убежище тук от цяла вечност. Обаче през този 23 януари 2014 г. в 17,30 часа, сред мрака, през който трудно се процеждаше светлината на уличните лампи, нямаше и помен от продавачите на вафли и безплатните привидения на хвърчилата.

Въпреки че стугът не я притесняваше, Сара ненавиждаше мъртвия туристически сезон и имаше едно-един-

ствено желание: да напусне Ком д`Опал*. Тези запратени накрай света градчета, безлюдни шест месеца в годината, приличаха на крайморски гробища. С ресторанти и барове, притаили се зад металните си кепенци, с барикадирани се по домовете жители, които се впианчват и се отегчават, седнали край камината, вкочнени в черния плащ на зимата... Същинско мъртвило. Родителите ѝ – по-специално майка ѝ, разполагаща с много пари от авторските права – се канеха да купят апартамент в центъра на Париж. Да смени вилата от триста квадратата сред джуните за тристаен апартамент на петия етаж с гледка към Айфеловата кула щеше да ѝ се отрази много добре. Пък и въобще не ставаше дума да продават „Вдъхновителката“, а само да разполагат с покрив в столицата. Никъде другаде освен с лице към Северно море майка ѝ не би могла да съчинява своите разкази за убийства и похищения; тя беше особено привързана към къщата, също както някой стар моряк към кораба си. Бе убедена, че вилата ѝ носи късмет.

Шантави писателски суеверия.

За половин час Сара се размина само с няколко сенки, които подтичваха след сенките на кучетата си. Уморените вълни едва се пенеха в основата на дигата. Берк потъваше като мъртъв кит в океанските дълбини. Когато ледената мъгла покри лицето ѝ със скреж, девойката реши да поеме по обратния път: беше амбициозна, но все пак не и луда.

Тя заобиколи морската болница (превъзходен декор за филми на ужаса), мина пред фара с неговото око на циклоп. Независимо от всичко в зоната на къмпинга имаше десетина кемпера, наврени между сухи докове и пясъчни насипи. Светлинките от плафоните им свидетелстваха за присъствието на вироглави посетители на крайбрежието, независимо че гърво и камък се пукаше от студ. Тя си ги представяше загърнати в пижамите си да затпяват

---

* Крайбрежен район в Северна Франция, на Ламанша. – Б. пр.

пред телевизора или да хвърлят карти до безкрай, седнали около бутилка червено вино.

Следвайки синкавата светлина на лампите, тя стигна до брега на залива Оти. След стотина метра усилия по влажния пясък, като разчиташе единствено на окачения на ръката си фенер, тя най-сетне успя да различи напред мъглата (с нож да я режеш!) размътеното блещукане на вилата – като пулсиращ живот сред пустинята от пясък. Въпреки няколкото ката грехи хапещият западен вятър я пронизваше до кости. Вече предчувстваше удоволствието от топлата баня, сложила слушалките и усилила до гупка *Нарру* на Фарел Уилямс*.

Тя взе ключа от мястото, където го беше оставила, пъкна го в ключалката, но вратата не беше заключена.

– Мамо, прибрах се!

Не забеляза зад себе си сянката, която вдигна ръка, за да я удари.

Болка в черепа.

А после пълен мрак.

Шест месеца по-късно един кичур, съставен от петстотин и дванайсет косъма – нито повече, нито по-малко – пристигна с пратка в пощенската кутия на „Вдъхновителката“. Полицията установи, че косата принадлежи на Сара, и свърза случващото се със стила на действие на престъпник, който все още не беше заловен, а бе извършил четири похищения. Колетът носеше пощенско клеймо от Валанс, в департамент Дром, отдалечен на осемстотин километра.

Леан и Жулиан Морган не видяха повече гъщера си.

---

* Фарел Уилямс (р. 1973 г.) – американски певец, автор на песни, рапър, музикален продуцент, барабанист. Хитът *Нарруе* от албума му GIRL (2014 г.). – Б. пр.

1

Четири години по-късно, декември 2017 г.

Малко след като потегли от бензиностанцията, Кен-тен взе мобилния телефон, последен вик на модата, окачен на таблото. Опитва се да го стартира, обаче устройството беше защитено чрез разпознаване на пръстов отпечатък. Изключи го – и дума да не става да проследят местоположението му! – метна го на седалката до шофьора и включи радиото. „Шубай клонингите“ на Некфьо* замени класическата музика от сигито и изпълни с протест купето на седана.

Виждам само клонинги, и така още от даскалото. На кого ще удариш едно рамо, за да се измъкнеш? Тук всеки играе роля и мечтае за милион евро. А аз раста като роза сред копривата.

Роза сред копривата. Така мислеше за себе си там, в крайния квартал. Едно различно момче, способно да се справи благодарение на ината си, прицелило се в професионална диплома за механик, за да ремонтира коли. Като не може да седи като някой тежкар зад волана на ферарита, поршета, ауди R8, поне щеше да изживее мечтата си, като се рови в двигателите им. Но кварталът го беше сграбчил, погълнал, смлял като коприва, беше го превър-

---

* Некфьо (Nekfeu) е артистичният псевдоним на френския рапър, актьор и музикален продуцент Кен Самарас (р. 1990 г.) Песента е от албума „Огън“ (Feu) от 2015 г. – Б. пр.

нал в клонинг от граската измет. Нямаше дори книжка. Ницетата протягаше навсякъде пипалата си. А щом веднъж попаднеш в тях и октоподът те напръска с мастило, измъкваше немаше.

Кенмен попи потта от челото си, смъкна ципа на якето си и погледна в огледалото. Пътят беше пуст. Нищо освен завои, нощта и мрачната планинска стена. Независимо от постъпката си той се чувстваше добре, спокоен, свободен. Харесваше му тази див пейзаж, далеч от бетона, от шумотевницата, от виковете на жени, които съседите му пергашат. Скоро щеше да подмине тези гранитни колоси, да се прибере в мизерната си съборетина в Еширол, да спи по цял ден като пор, да пуши джойнт, да играе на плейстейшън, докато му писне. Иначе казано, трите действия, до които се свеждаше мизерното му съществуване.

Погледна към банкнотите, разпилени по седалката до него под пистолета „Берета“ и мобилния. Не бяха много пари, наистина, но някой ден щеше да разполага с достатъчни спестявания. Щеше да замине, както беше постъпил баща му, но не по същите причини. Той погали кръста, повесен на златна верижка, вързана за огледалото, и се усмихна. Бог беше над него.

Синкавите светлини на бурканите го посрещнаха на излизане от един остър завои. Под светлината на фаровете му мъж в оранжева жилетка размахваше светлоотразителна палка. Един тир беше спрял успоредно с паркинга, проверяван от белгийска овчарка и водача ѝ.

Френски митничари.

Кенмен изпсува. След като направи удара си, беше напуснал магистралата и бе поел по стръмния планински път, за да избегне подобни неприятности. Той вдигна крак от педала. Какво търсеха тук тия шибаняци толкова късно, и то наред природния парк Шартръоз*? Митничарите бяха като конски мухи, не проверяваха само документите,

---

* Намира се в област Рона-Алпи между Шамбери, Гренобъл и Воарон (деп. Изер и Савоя), с площ 76 700 хектара. - Б. пр.

ровеха навсякъде и пускаха гадните си четирикраки да гушат в купето и в багажника. За част от секундата помисли да обърне, но заради тесния път, парапета, пропастта щяха да минат часове, докато им избяга. А пък и митничарят го беше забелязал и му нареждаше да отбие и да спре.

Да си поеме въздух, да не изпадна в паника, да помисли... Петима мъже, три коли, две от които пежо 308 с подсилени двигатели. Младежът разполагаше с преимуществото на изненадата, затова взе решение; а и нямаше никакъв избор. Така че се престори, че намалява скоростта и спира, а когато един митничар се приближи до отворения прозорец до водача, натисна докрай десния педал. Чу мъжете да крещат и видяха двама да се втурват към колите.

Кентен караше, а залогът беше животът му, свободата му. От Гренобъл го деляха десет километра ужасяващи завои. Нямаше друг изход, освен да кара бясно и да се надява да оживее по дяволския асфалт. Заради дебелото си досие щеше здравата да го отнесе, ако го арестуваха. Нямаше какво да губи.

Сред кристалната тишина на планините зави сирена. Кентен ускоряваше, сменяше скоростите – сякаш беше попаднал във видеоигра. Изпитваше същите усещания, но имаше и билет към ада като бонус. В началото едва не се удари в един парапет и избегна на косяк пропастта. Задните му гуми изсвириха, колата поднесе, но остана на пътя. Кентен се провикна бясно, защото се беше откъснал от преследвачите си с петдесетина метра. Беше железен, също като виртуалния му пилот на пистата *Нюрбургринг*.

Когато три завоя по-нататък онази с косата му връчи билета, последната му мисъл беше за майка му. Не беше си сложил предпазния колан. Така че при удара в бетонните блокчета на парапета тялото му мина наполовина през предното стъкло – горната част се залепи върху капака, а въздушната възглавница задържа краката му. Автомобилът се въртя още десет метра сред фонтан от искри,

преди да спре до рѣба на пропастта. Светкавичното намаляване на скоростта от тридесет до нула километра в час не беше особено рязко, затова дори фината верижка с кръста остана да виси от огледалото; в крайна сметка обаче Кентен беше катапултиран и падна от над четиридесет метра, подобно на кибритена клечка, която се носи в пространството. Първо в скалите се разби черепът му, а заради внезапното ускорение вътрешните му органи експлодираха. Сърцето се откъсна от аортата, а един от бѣбреците се спука.

Житието му, неговите осемнайсет години, всичките му спомени, смехове и сълзи – всичко отлетя за по-малко от секунда на един безименен планински път между Шамбери и Гренобъл. Колата оцеля, с изключение на натрошените стѣкла и смачканите ламарини отляво.

Марк Норез – митнически контролѣор от двацет и две години, който караше едното пежо 308, се обади в полицията и на пожарната. Вечерта можеше да мине спокойно, но ето че се превръщаше в кошмар. Преди да започне гонката, беше успял да мерне лицето на беглеца, докато преминаваше баража. От младежкото му лице не беше останало нищо освен един дребен обезглавен силует, едва забележим въпреки силния фенер. Пълнен ужас. Защо беше побягнал моя тун? От какво се боеше? Какво правеше на този усамотен път в толкова късен час?

Норез говори пет минути със своя партньор, преди да трѣгне покрай парапета и да посрещне останалите си колеги, току-що пристигнали на мястото. Белгийската овчарка и водачът ѝ слязоха от колата и животното незабавно бе обхванато от невероятна възбуда. То се спусна като стрела към заключения багажник и се разляя. Драскаше боята с лапи. Един от офицерите, с оръжие в ръка, натисна бутона на багажника.

И отскочи назад, след като се натѣкна на женски труп. Кожата на лицето му беше ограна.

2

Лунните светлини, нощта – дебнеща зад гърветата като готово за скок влечуго, и черните дантели на планините в по-далечен план извикаха в съзнанието на Вук Алтран спомена за една картина на Пиер Сентюрис. Полицията от криминалната полиция не познаваше художника, нито неговите творби, очите му просто бяха засекли името и една от неговите картини преди четири години, неизвестно къде, сигурно в някоя галерия в Гренобъл. Мозъкът му беше уловил информацията като механичния гържач в джубокса и я беше запечатал в съзнанието му, без той да може някак да контролира процеса.

От най-ранното си детство Вук трупаше ненужни спомени. Пет години по-рано, в продължение на повече от четиринайсет седмици, беше останал на върха в една телевизионна игра, излъчвана от France 2, и се беше превърнал в звездата на управлението и на квартала. Беше спечелил книги, речници, занимателни игри на стойност десет хиляди евро, с които никога не се разделяше и които заемаха повече пространство от автомобил в гаража. Беше способен да отговори на нелепи въпроси от сорта на „Посочете ми колко хода са направени в шахматната партия между Карпов и Каспаров в Москва на 9 ноември 1985 г.?“, или да определи точното значение на думата „обелос“. Твърдеше, че в деня на своето поражение, веднага след четиридесетия си рожден ден, е попаднал на по-силен от него играч; обаче повечето му приятели и колеги бяха наясно, че вни-

манието на медиите му беше дотегнало и че той предпочиташе да се върне към живота си на полицай.

Петнайсетина души вече работеха на мястото на инцидента, загърнати в якетата си, с нахлупени зимни шапки. Пожарникари, митничари, погребална служба, екип от полицейската лаборатория и колегите от криминалната полиция в Гренобъл – Етан Дюпуи и Жослен Манжматен. Той поздравя всеки по име, после забеляза своя партньор Вагим Морел, който даваше указания на фотографа от Службата за идентификация.

Морел му сипа силно кафе от термоса, с който никога не се разделяше, особено когато от студа посиняваха както върхарите, така и пръстите. С чаша в ръка и с шал на носа двамата мъже се приближиха до парапета. От разстояние изглеждаха еднакви: и двамата кестеняви, със съвсем обикновени физиономии, на попрището жизнено в средата, така че ги наричаха В & В. Но все пак лицето на Вагим Морел оправдаваше прякора му Господин Картоф: заради дебелите устни, църкналите уши и големите ококорени очи, сякаш изрязани от картон и залепени близо до носа му.

– Митничарите патрулирали на четири километра от тук, преди Сен Илер. Осъществявали рутинна проверка. Шофьорът на сивия форд минал през загражденията и приключил курса си в пропастта.

Подгале му лична карта. Кентен Роз, на осемнайсет години, с адрес в Еширол. Още едно лице, което Вук щеше да нареди в каталога в главата си. Той върна картата и се надвесил над перилата. В мрака долу, в ниското, различни светлини – сред тях гълзяха мравките от Службата за идентификация.

– Как са слезли?

– По една пътека малко по-нататък.

Двамата мъже се приближиха до колата със затъмнени стъкла, чиято предна дясна врата беше отворена. Морел посочи на седалката предметите, увити в запечатани торбички.

- Бяха на пода от страната на пътника. Малко пари, пистолет берета и мобилен телефон с натрошен дисплей. Но това, което повече ни интересува, е в багажника.

В багажника на катастрофиралата кола се намираше трупът на жена, увит наполовина в зелен брезент. Силният удар беше отпратил тялото в дъното му. Главата, която беше напъхана в прозрачна найлонова торба, завързана около врата с дебел син ластик, гледаше навън, към светлината на халогенните фарове. Кожата на лицето беше огруна и то се червенееше като кипяща лава, а две кухи орбити сякаш очакваха да им върнат очите. По-встрани имаше съдове с препарати за почистване, белина, кофи, мопове, лопата и две торби с негасена вар.

Вик повдигна брезента. Ръцете липсваха, срязани равномерно. Около предмишниците до лактите бяха навити найлони, закрепени с тиксо, а не с ластички, както при главата.

- Гадост. Можеше да ме предупредиш.

Вадим Морел вдигна чашата си в знак на добре дошъл.

- Струваше ми се, че не си се разсънил. А развода?

- Натали иска да задържи Мамма М. Представяш ли си? Тя е моето куче, а ето че иска да я добави към безкрайния списък на вече откраднатото. Дотам се стигна след петнайсет години брак!

- С риск да прозвучи грозно, ще кажа: Подаваш им пръст, пък те ти отхапват ръката. Като говорим за ръце, ако ги търсиш, та са в ъгъла, ей там.

Вик се отместил, за да не закрива изкуствената светлина. От страната на десния калник, близо до нишата за крика, имаше дебел пакет, също залепен с тиксо. Приличаше на торба за замразени храни.

- Били са опаковани по този начин?

- Точно така. Никои не ги е пипал. Същото важи и за предмишниците и главата. Добре опаковани като свинска карантия. Тоя е бил предпазлив и не е искал да си цапа колата.

- А очите, кожата на лицето, къде са?

- Не знаем. Във всеки случай не са в колата.

Вик вдигна пакета и го насочи срещу светлините. Ръцете бяха с длани, долепени една в друга, а пръстите – с востъчен цвят. Лъчевата и лакътната кост бяха срязани равномерно. Морел извади гървка от една малка кутия и я пъхна в устата си.

- Черепът е пробит отзад, така изглежда. Може да ѝ е ограл лицето със скалпел и да е извадил очите с кафена лъжица, като по филмите. В стил Ханибал Лектър*, схващаш ли? Като си помисля, че тоя мръсник няма и двайсет години.

Вик върна плика на мястото му и насочи вниманието си към трупа. Жертвата изглеждаше млада жена, с къса руса коса, но възрастта ѝ не можеше да се определи без кожата и без очите, а и заради кръвта, втвърдила се като кора от застинала магма. Може би на двайсетина години. А след като бяха открили лопата и негасена вар, която ускорява разграждането на органичната материя, беше близко до ума, че Кентен Роз е смятал да зарови някъде тялото.

- Тя няма ли документи?

- Не. Колкото до аутопсията, ще стане най-рано утре вечер. Съдебните лекари от два дни са претоварени заради катастрофата на автобуса в Шамрус. А за резултати от евентуалните ДНК проби, предпочитам въобще да не се надявам. След десет години, ако имаме късмет.

- А, да, Шамрус...

Телефонът на Морел иззвъня.

- Извини ме, Поарие е, поисках проверка на регистрационния номер на колата. Това поне става бързо.

Тоѝ се отдалечи, за да говори по телефона. Вик глътна кафето си, стиснал чашата с дебелите си ръкавици. Ръцете, както лицето и очите разкриваха самоличността. Пръстовите отпечатъци, цветът на ириса, формата на

---

* Д-р Ханибал Лектър е литературен герой на американския писател Томас Харис (р. 1940 г.), който от 1981 г. се появява в четирилогия, екранизирана в няколко пълнометражни филма и един телевизионен сериал. На най-голяма известност сред тях се радва „Мълчанието на агнетата“ (1991 г.) с участието на Антъни Хопкинс и Джоуди Фостър, носител на пет награди „Оскар“. – Б. пр.

носа... Очевидно намерението е било младата жена да остане анонимна. Разчитал ли е Роз да се отърве от ръцете на едно място, а от цялото тяло – на друго? Къде е отивал? Сред този хаос от лиственици и борове къде би могъл да погребее жертвата си без свидетели?

Вик мразеше да започва ново разследване, защото изобилието от хипотези редовно му причиняваше главоболие. С малко късмет настоящият случай можеше да приключи още преди работата да е започнала, при положение че основният заподозрян, с чиято лична карта разполагаша, беше мъртъв. Все пак имаше една пречка: понеже той никога нямаше да проговори, трябваше сами да открият отговорите на всичките си въпроси.

Ченгето огледа зоната: светкавиците на фотоапаратите проблясваха, по-назад стърчаха борове, виеше се асфалтовият път с бяла лента, а началникът му говореше със заместник-прокурора, когото също бяха измъкнали от леглото посред нощ. Съзнанието му чертаеше с изключителна яснота в реално време една злобеща картина, порция ужас, уловен от паметта му момент от настоящето. До час магистратът щеше да разреши да отнесат тялото, щяха да изтеглят колата на буксир и разследването щеше да започне – точно седмица преди Коледа. Теоретично отпусъкът на Вик започваше в петък. Щеше да е първата му почивка сам с кучето, без гъщеря му, без жена му и с призовка от съда за 12 януари, когато с Натали щяха да си оспорват при кого да остане Корали. Не можеше да се каже, че перспективите пред втората половина от живота му бяха блестящи.

След като затвори телефона, Вагим Морел хукна към шефа си, като направи знак на Вик да го последва.

– Обрали са бензиностанцията на А41, на двайсет километра оттук, между Шамбери и Гренобъл. Станало е малко преди 22 часа. Дойдох с колата на шефа, така че ще пътуваме с твоята таратайка.

Те се вмъкнаха в купето. Морел вдигна листовете и

празните кенчета от кола от предната седалка и ги метна отзад.

- И тук същият безпорядък като в главата ти. Не стига това, ами смърди и на куче, мамка му. Кога най-после ще сложиш малко ред в тоя бардак? Май разбирам защо не искаш да те навестявам от време на време. Без жена ти у вас сигурно е втори Чернобил.

- Остави на мира моя дом, жена ми, кучето ми. Я по-скоро кажи какво ни засяга някакъв обир, след като трябва да се занимаваме с два трупа.

Наложил се Морел да си глътне корема, за да закончае предпазния колан. Той изплю гъвката си, бръкна в едно пакетче, хвърлено върху жабката, взе си ментов бонбон и го огледа, преди да го сложи в устата.

- Човекът изскочил от нищото, отмъкнал неколкостотин евро от касата и се чупил с крадена кола, след като заплашил шофьора, който зареждал гориво.

- Нека позная: Кентен Роз е откраднал сив форд, нали?

- Заедно с прилежащия му труп, точно така.

3

Когато В & В пристигнаха при отбивката на магистралата около 1 часà, кола на жангармерията от Туве вече беше спряла на мястото. От четирите колонки за гориво, запечатани след обира, безлюдния паркинг и сградата с бледи неонови светлини човек го побиваха тръпки.

Управителят беше пълн мустакам мъж, който изглеждаше спокоен и говореше по телефона, застанал до една витрина. Двамата полицаи се приближиха до капитана от жангармерията Патрик Русо, който първи беше уведомен за обира – същински планинец, потънал в синьо-бялата си шуба, която допълнително подчертаваше раменете му като на ръгбист-плеймейкър. Ръкуваха се.

- Преди половин час ме предупредиха, че ще пристигнат двама колеги от криминалната полиция в Гренобъл и нищо повече. Ще ми обясните ли?

Вик му стигаше едва до брадичката, а кльошавата му ръка потъна в лапата на жангармериста. Той взе думата, докато Морел оглеждаше наоколо:

- Бяхме повикани от митничарите, те подгонили форда, който се блъснал в парапета на четиридесет и седми километър на път D30. Водачът, вашият предполагаем крадец, изхвъркнал от колата и паднал в пропастта.

Скръстил ръце пред гърдите си, Патрик Русо изглеждаше развълнуван колкото каменна статуя. Явно беше от хората, които смятат, че една отренка по-малко на земята е истински дар за човечеството. Някъде в помещение-

то се включи компресорът на хладилник или на фризер. Вик се отплесна за секунда, заслушан в бръмченето на уреда, после продължи:

– Всъщност тук ни води проверката на регистрационен номер: сивият форд с номер JU-202-МО е обявен от вашата служба за откраднат на тази бензиностанция късно вечерта. В багажника му открихме трупа на жена с неустановена самоличност, на двайсетина години. Предвид осакатяването на тялото е очевидно, че е била мъртва преди инцидента.

– Да, разбирам. Това обяснява поведението на собственика на откраднатата кола – омел се е по най-бързия начин. Разполагаме с видеозапис на случилото си. Елате.

Той ги отведе зад касата. Вик не се стърпя да отбележи мислено цената на шоколадовите десерти на витрината, с шестнайсет цента по-скъпи от тези, които продаваха в супермаркета срещу дома му. Усети как съзнанието му потъва в главозамайващи съпоставки, но се опомни овреме. Концентрира вниманието си върху монитора на компютъра. Жангармеристът кликна върху списъка и избра първия файл.

– Дори при отвратителното качество на записа имаме ясна представа какво се е случило. Записът е черно-бял, макар че всяка цветна камера струва под сто евро. Винаги се случва така, когато ни потрябват видеозаписи, не мислите ли?

Морел кимна, без да продума.

– И така. Първо камерата при колонка номер две в двайсет и един и четирийсет и две минути. Вижте, крадецът слиза от тази камионетка, от страната на пътника. Успяхме да задържим шофьора навреме, точно на пункта за плащане на магистралната такса при Шамбери. Изглежда, че той няма нищо общо; разказва, че качил младежа на излизане от Гренобъл. Младежът твърдял, че иска да стигне в Шамбери, но след като стигнали до бензиностанцията, го помолил да го остави тук под пре-

текст, че своевременно получил есемес и че някой щял да гоїде да го вземе.

Очите на Вик регистрираха всеки пиксел от образа. С шапка на главата, със скрито зад шала лице, Кентен Роз се отдалечава от камионетката и се свира, неподвижен, в един ъгъл. Спонтанен грабеж, според преценката на полицая: младежът не е имал определена цел, затова е избрал пусто място, където не е имало риск. Жандармеристът голени показалец до монитора.

- Виждате ли, той изчаква най-удобния момент, за да действа. Камионетката си е заминала. Прехвърлям се на камера четири, към най-отдалечената от магазина колонка. Три минути по-късно сивият форг пристига при колонката с ръчно зареждане, изравнява се с нея...

Вик наблюдаваше едновременно и двата видеозаписа. Роз едва-що е влязъл в магазина, докато водачът на форда слиза от автомобила. При този ъгъл на виждане заради дебелиите зимни грехи, тъмния каскет и слабата светлина беше трудно да се разбере нещо повече за този силует, увит в дебело пухкаво яке. Той затръшва вратата, отваря капачката на резервоара, хваща пистолета за горивото, изглежда спокоен. Оглежда се наоколо без никакви признаци на нервност. Нито за миг не поглежда нагоре към камерата.

Морел гледаше последователно в едната и в другата камера.

- Тоя тип не е от онези, дето се паникьосват. Въпреки трупата с ограно лице в багажника. В този час не е ли задължително да платиш на касата, преди да заредиш?

- От двайсет и два часа, написано е на входа. Десет минути по-късно и щяхме да го видим на камерата в магазина в лице и осветен като коледна елха.

На камерата вътре в магазина сега се вижда как Роз, с насочено оръжие, принуждава управителя да отвори касата. За по-малко от трийсет секунди пъха в джоба шепан банкноти и напуска магазина в посока форда. Непознатият го вижда, но е прекалено късно, защото младе-

жът вече е насочил пистолета към него и му нарежда да отстъпи. Човекът не помръдва, изглежда иска да преговаря. Следва изстрел в земята. Сега вече собственикът на форда прави две крачки назад. Без да сваля оръжие, Роз забива капачката на резервоара, качва се в колата и светкавично потегля. Непознатият отначало не помръдва, а после излиза от обхвата на камерата. Жангармеристът изключи записа.

– Смятаме, че е побягнал в обратна на магистралата посока. Отгрясно на паркинга има редица дървета, после е пуцинак. На петстотин метра е отбивката от магистралата с много села и групи пътища наоколо. Прегвид поведението му и фалшивите табели на колата не ви изчаках, а уведомих близките жангармерийски управления. Нощ е, няма голяма вероятност да го открият, но знае ли човек.

– Добре сте направили. Други свидетели?

– Засега няма. Управителят беше в шок след обира и нищо не е забелязал. Прегледах всички камери. Нямаме по-добри записи от тези.

– Значи не виждаме лицето му. Все пак ще трябва да върнем назад видеозаписите от камерите, да сравним моделите автомобили. Може би в миналото нашият човек е идвал тук да зарежда гориво с оригиналната табела.

Вик излезе навън, придружен от двамата мъже, за да отиде до колонка номер четири. Жангармеристът посочи пистолета за гориво, паднал на земята.

– Дали няма ще успеем да вземем ДНК проба от пистолета?

– Носел е ръкавици, както се вижда на записа. Но не се тревожете за ДНК, ще намерим в изобилие в неговия форд.

Вик застана сред мрака и се вторачи в светлинките на къщите по склоновете на планините. Стоици сребристи късчета живот, увиснали в пространството. Мъжът, когото издирваха, се беше изгубил сред тези безбройни звезди. Откъде идваше с осакатения труп в багажника и накъде се беше запътил? Ченгето помисли за мла-

гата жертва с отрязани ръце. Може би в някоя от тези къщи родителите ѝ очакваха новини от нея. Майка ѝ се е опитвала да я чуе по телефона, баща ѝ се е обаждал на нейните приятелки. Те никога повече нямаше да я видят.

Даде си сметка, че брои светлините, че някакъв проклет глас в разбъркания му мозък гържеше на всяка цена да знае колко лампи светят отвъд паркинга край магистралата, след отбивката за Ле Туве, в департамент Изер, сякаш се касаеше за жизненоважна информация. В главата му кръжаха други числа, като например цената на шоколадовата вафла от едно евро и трийсет и пет – шестнайсет цента по-скъпи, петдесет и седемте литра и трийсет и три сантиметра на дигиталния екран на колонка номер четири, часовете на отваряне и затваряне на бензиностанцията. Щеше да помни всички тези числа дори и на смъртното си легло, без загължително да знае за какво се отнасят. В това време виждаше как Морел разговаря с жангармериста, сигурно му обясняваше, че колегата му е особняк, че не е словоохотлив, но се е примирил с това вече от десет години.

Въздишайки, Вук се обади на техника от Службата за идентификация, останал на мястото на ПТП, и го помоли да провери дали номерът на рамата се четеше – при този модел автомобили той е набит в метала на каросерията отпред вдясно, уточни той. След като получи отговор, затвори, приближи се до двамата мъже и се обърна към колегата си:

– Серийният номер на шасито на колата е бил заличен.

– Тоя тип е много педантичен. Крие лицето си, фалшива табела, без сериен номер. А сивите фордове в областта с лопата да ги ринеш. Няма да е лесно да го открием по колата.

Вук пъкна ръце в джобовете си.

– Напразно е взел всички предпазни мерки, защото тази нощ ние се самопоканихме в личния му свят, а това той не е очаквал. Надявам се да бъдем най-добрият му колега подарък.

4

– Книгите ви често засягат темата за двойствеността, за присвояването на самоличност, за паметта и за спомените. „Недовършеният ръкопис“ не се отклонява от това правило. Може би това е вашата най-смела, най-брутална книга, чийто сюжет вероятно би смутил деликатните души с изтезанията, задържането на заложници и изнасилванията. Искали сте да предложите на вашите читатели един шокиращ роман, така ли?

Леан Морган не се свърташе на стола си. Едва четвърт час, откакто интервюто беше започнало, а вече ù писваше. След повече от четиригодишно мълчание читателите разграбваха новия трилър на Енаел Мирор. Романът беше излязъл в началото на декември и се беше изкачил до първата десетка в класацията по продажби. А сега трябваше да дава интервюта до Коледа, за да промотира книгата.

– Не съм си правила никакви сметки. Писах каквото ми дойде на ум. Романът е брутален, несъмнено, но няма мислите, че светът, в който живеем, не е такъв?

Леан млъкна, докато Памела – нейният пиар, сигнала на съседната маса, я стрелкаше с убийствени погледи. Материалът беше направо златен: две страници в женското списание „Туин“ – най-търсеното от една трудна за спечелване аудитория, и то в празничния му брой. Журналистката Жералдин Скордел граскаше в тефтера си, стискайки устни. Леан се хващаше на изтощителната игра на интервютата, но отказваше да бъде записвана

с диктофон и не участваше в радио- и телевизионните изяви. Изискваше да прочете текста на статиите, преди да ги публикуват, за да е сигурна, че говорят за нея в мъжки род. Никакви снимки, разбира се, никой не трябваше да вижда лицето ѝ. Само няколко души знаеха, че Енаел Мирор и Леан Морган бяха едно и също лице. Широката публика беше в неведение, че авторът, на когото дължаха безсънните си нощи, беше всъщност жена. Романистката винаги беше успявала да крие личния си живот, особено най-болезнените моменти в него.

- Как бихте резюмирали вашия роман? Искам да кажа, какъв е неговият сюжет?

- Четохте ли го?

- Чета всички книги, за които пиша. Обаче искам да чуя вашето тълкуване.

Леан отпи глътка шардоне, за да прикрие нервността си. Винаги ѝ беше трудно да говори за книгите си. Интернетът се провеждаше в някакво кафене в 10-и район в Париж, далече от шикозните квартали и традиционните места за такива срещи. Тя се помъчи да повтори същото, което беше разказвала десетки пъти.

- Това е историята на Жудит Могроа, обикновена жена, учителка, която е в интимни отношения с един самотен писател, човек с неясно минало, който живее в огромна вила на бретанския остров Бреа и не е публикувал от години...

- Янус Арпажон...

- Да, Арпажон. Той дава на Жудит да прочете ръкописа му, който е останал неозаглавен и за който не е казал на никого: един гнусен разказ за изнасилвания и убийства на юноши, извършени от писателя Кажак Мобиус. На Арпажон му остава да напише последните десет страници и преди всичко да разкрие пред ченгелата къде са погребани жертвите на Кажак. Според Жудит романът е удивителен. Тя не знае, че Арпажон е разказал собствения си живот и че главното действащо лице в книгата - Кажак, е той самият.

– Своего рода романизирана автобиография.

– По-скоро пълната изповед на изнасилвач и убиец, рецидивист, който винаги се е измъквал безнаказано и който решава да си признае всичко на стари години в един роман. Когато той обявява, че ще изпрати ръкописа на някогашния си издател, докато съчини края, Жудит решава да го затвори и да го изтезава, докато завърши своя роман.

– Както става в „Мизъри“ на Стивън Кинг*. Чели ли сте го?

– Естествено. И съм наясно, че някои читатели ще направят връзката, както и вие току-що. Но моята интерпретация е съвсем различна. Това е само знак на уважение, нищо повече.

– Някои откъси смуцават... Има една поразяваща сцена на изнасилване, извършено от Арпажон в миналото. Описвате точно, между другото, и изработването на инструмента за мъчение, използван от Жудит, за да строши крака на писателя, дори посочвате материалите, които може да се купят от близкия магазин. Обяснявате как се заличава ДНК с белина, напомняте, че негасената вар дава възможност да се закопае тяло, без да останат следи, нито миризма, разкривате някои техники, използвани от полицията. Не се ли опасявате, че това ще навреди на истинските полицаи? Че злонамерени лица ще почерпят информация от книгите ви, за да осъществят своите престъпни планове?

– Вечният спор... Ние, писателите на криминалета, съдействаме насието по света да се увеличи, така ли? Вярвате ли, че „злонамерените“ хора – както ги наричате, чакат да излезе книгата ми, за да действат? И че я ползват като сборник с кухненски рецепти? Онзи, който убива или изнасилва, го прави импулсивно, от омраза, от гняв,

---

* „Мизъри“ (*Misery*) е роман на Стивън Кинг от 1987 г. Писателят Пол Шелдън преживява автомобилна катастрофа и е спасен от голямата си почитателка, медицинската сестра Ани Уилкс. Междувременно излиза неговият роман „Детето на Мизъри“, в който лобимата героиня на Ани умира, затова тя го гържи като затворник, за да напише нова книга, с която да върне живота на Мизъри. – Б. пр.

или заради преживяване от гетството, което го е бялзало завинаги. Романът е само претекст или, ако щете, отключващо събитие. Но нека се върнем към моя разказ, нали за това говорехме?

- Да, разбира се.

- Арпажон се опълчва на своята инквизиторка и упорито отказва да напише заключението. Тогава Жудит го ликвидира със *зигзауер* - полицейски пистолет - с един изстрел в главата и се отървава от трупа по начин, описан от самия Арпажон в книгата му: с негасена вар, в изкопана в гората дупка, дълбока метър и петдесет...

Леан се усмихна накриво и прогължи:

- Да, знам, това противоречи на току-що казаното, че лошите не се вдъхновяват от литературата, но в случая става въпрос за измислица в измислицата, нали разбирате, всичко е в сферата на въображението.

- Разбирам.

- Е, няма значение. После Жудит измисля развръзката, призвана да разкрие въпросното място, където се намират жертвите.

- Тя собственоръчно написва заключението. Десетина страници от петстотинте, които съставляват ръкописа.

- Да, тя се справя някак си, трябва да избира възможни сценарии, да взема решения, които може и да не съвпадат с тези на автора, но все пак успява. И избира едно иронично заглавие: „Недовършеният ръкопис“, а после изпраща книгата на издател, който веднага я публикува.

- Най-добрата измама в книгоиздаването. Да публикуваш книга, която не си написал, а си откраднал от автора...

- Точно така, само че в случая тя си вкарва автогол. Прославя се, разбира се, но после я посещава полицията. Само един човек е знаел, че описаните в книгата убийства наистина са се случили: убиецът. Тогава тя разбира, че в действителност Арпажон е сериен убиец, който е описал собствения си живот. И че, като е откраднала историята му, тя е заела неговото място.

Журналистката, която си водеше бележки, имаше нечетлив почерк.

- Така че тя се хваща в капана. Идеята е сполучлива, шокиращ финал, много сполучлив, трябва да призная.

- Благодаря.

- Съвсем искрена съм. Това е също един сполучлив ефект на матрешката, използван във вашата професия. Вие, романистката, която разказва историята на един писател - Арпажон, който пък разказва историята на писателя Кажак Мобиус. И всички замесени лица са очевидно изтезавани. Прилича на потъване в душевността на човешкото съществуване, в лабиринта на съзнанието, до най-дълбоките му пластове. Кажак Мобиус е монолитен, един звяр, изображение на инстинктивното насилие. Докато у Арпажон има нюанси, той е разтърсван от страхове и от мании. Малко като вас, нали така?

- Знам ли, аз... Имам донякъде усещането, че без тях не бих могла да напиша нищо. Нуждая се от герои, които страдат. Нещо... като проблясъци, когато пиша. Един виг удари с нож в главата ми.

Журналистката погледна към специалистката по връзки с обществеността, после си прочисти гърлото.

- Има ли връзка с вашето минало?

- Имах щастливо, нормално детство, ако за това ме питате. Не трябва да смятаме, че за писателите на трилъри винаги се крият травмирани личности или психопати.

- Често съществува някаква дълбоко прикрита причина, която стимулира писането, но да оставим това. Финалният епизод се развива по скалите на Етрета, между моста и Иглата, която вие наричате Кухата игла. След Стивън Кинг един знак на почит и към Морис Льоблан?

- Морис Льоблан, Конан Дойл, Агата Кристи... Едно уважение изобщо към криминалния жанр, към *романа загадка* и мотото „кой е виновен“. Но не издавайте финала в стаята си, моля ви.

- Това се погръзва. Да сменим темата. Когато човек има връзки в полицията, като мен, и се интересува от криминалните случаи, не му е трудно да открие общи черти между профила на убиеца от вашия роман и този на Андри Жансон, който е напълно действителна личност.

Пръстите на Леан стиснаха силно чашата.

- Възможно е да се възновявам и от полицейските хроники. Какво от това?

Жералдин Скордел остави писалката си, свали очилата и разтърка очите си.

- Вижте, ще говоря направо. Научих от сигурен източник, че някоя си Сара Морган е сред жертвите на Пътника, независимо че серийният убиец не е издал все още къде се намира тялото ѝ. Знам също така, че съдебният процес първа предстои, че случаят е деликатен и не бих поела риска да го споменавам в статията си, без да сте ми дали вашето тълкувание на фактите. Осъзнавам, че гържите да запазите анонимност, но представете си следното: Енаел Мирор е в действителност жена и тя изповядва грамата, която е преживяла - изчезването на гъщеря ѝ преди четири години и всичко, което се е случило впоследствие. Чак до залавянето на серийния убиец Андри Жансон преди две години.

Тя се обърна към специалистката по връзки с обществеността.

- Не фолио, гарантирам ви цялостно представяне на шест страници. С такъв приоритет като топ новина ще взривим рейтинзите - и вие, както и ние. Право в десетката.

Когато се завъртя отново към Леан, последната беше станала и се бе подпряла на масата.

- А животът ми, мислите ли за него? Вървете на майната си! Думичка само да кажете коя съм всъщност или по случая и ще ви загрея задника с дело за клевета и за намеса в личния живот. Ще съдя вас и списанието ви.

Леан облече мантото си, взе чантата си и напусна кафенето, без да се обръща. Пам я догони на тротоара.

– Съжалявам, Леан. Не предполагам, че ще нагази в тази тема.

– Ти си в комбината, нали?

– В никакъв случай. Стига де, да не мислиш наистина, че съм способна на подобно нещо? Познаваш Скордел, тя е професионалистка. Ще уредя всичко, тя няма да напише нищо по въпроса, щом така искаш. Обаче...

Леан махна на едно такси.

– Естествено че го искам! И няма никакво „обаче“, Пам. И гума да не става. Не съм прекарала десет години от живота си да крия коя съм, за да унищожа всичко заради някаква гнусна история. Никога повече няма да зачекваме тази тема, точка по въпроса.

– Както желаеш. А интервюто с „Либе“* в осемнайсет и двайсет?

– Не.

– Не може да постъпим така.

– Напротив, можем, и ти го доказвам. И се постарай нищо да не се разчуе, в противен случай ще те държа лично отговорна.

Писателката се качи в колата, каза адреса на шофьора и отпусна глава на облегалката. Какъв кошмар! Дълбоко в себе си очакваше да се случи нещо подобно. Рано или късно някой сред най-добре осведомените журналисти щеше да подхване темата. Успешна романистка, която описва случаи на изнасилване, убийства и похищения и преживява същата трагедия като описаните в книгите ѝ – това несъмнено би увеличило продажбите на вестниците и списанията.

Таксито я остави на булевард „Президент Уилсън“ в 16-и район, на стотина метра от Двореца Токио и Музея на модерното изкуство. След като се прибра в своето убежище от шейсет квадратни метра, тя механично включи радиото и си наля чаша бяло вино. Беше ѝ ясно, че ще изпие още две, преди да си легне. Това беше най-доброто средство да се пребори с бездънната празнота на вечерите си.

---

* Съкращение на френския ежедневник „Либерасион“ (Libération). – Б. пр.

Тя мразеше приемите, коктейлите, сбирките, на които хората идват, за да се покажат. Плюеше на лустрото, на фалша. Даже този апартамент, самият Париж със светлините му, ѝ бяха чужди.

Въпреки умората Леан влезе в акаунта на Енаел Мирор във фейсбук, който наброяваше осемдесет хиляди фенове, повечето жени. На снимката в профила, която издателят беше купил от база данни в интернет, Енаел беше кестеняв мъж със сиви очи, късо подстриган, на около четридесет години, с телосложението на Клинт Истууд. Докато Леан имаше вълниста руса коса, слизаща до раменете ѝ, фино чипо носле и сини очи, чиито нюанси се променяха от светлината.

Журналистката не грешеше относно присвоената самоличност, но на Леан ѝ беше необходимо да влезе в кожата на Енаел, да усеща неговата мъжественост, увереността му. Понякога, в битието си на Леан, застанала пред белия лист, тя изпитваше някаква необяснима паника. Често, докато нощта се спускаше, една хищна ръка я стискаше за гърлото, за да ѝ запуши устата, да я задуши. Сякаш Енаел Мирор беше затворен в нейното тяло и се мъчеше да излезе навън.

Тя прекара известно време в социалните мрежи, самотна, сред всичките си виртуални приятели, после се наметна с големия си вълнен шал и излезе да изпие чаша вино на терасата. Сара щеше да хареса тази гледка към покривите на столицата, блещукането на лампичките, окачени на Айфеловата кула, сребристите отблясъци на Сена. Колкото до Леан, тя ценеше този безумен град само защото я отвличаше от мислите ѝ. Париж ѝ действаше като упойка, също както канките абсент, които се стичат върху бучка захар.

Мобилният ѝ телефон иззвъня и тя въздъхна, след като прочете изписаното име: „Колен Бершон“... Не отговори на ченгето, а се замисли за съпруга си. Тя – тук, а той – там, впил се в Арморския бряг като залепнала на ска-

лата мида. Почти два месеца без връзка с него, с изключение на едно изпратено преди два дни съобщение, с което я уведомяваше, че разполага с важна информация. Беше се опитвала многократно да му се обади, но напразно. Това беше напълно в негов стил: да хвърли вѐдицата, а после да зареже всичко.

Дали параноята на Жулиан не се беше влошила? Дали не продължаваше, въпреки очевидните факти, да търси доказателства, както и тялото на гѐщеря им? Леан се страхуваше от момента, когато щеше да се наложи да оповестят раздялата си и да поискат развод. Живееше тук вече от година и половина и тяхната семейна двойка на практика вече не съществувахе. Предстоеше ѝ да прежали и това. Но все пак дълбоко в нея оставаше искрица надежда. Наистина, един пожар, пламнал преди двайсет години, не можеше никога да угасне.

Ченгето беше оставило съобщение, което тя се насили да изслуша.

Леан, Колен е. Съжалявам, че те безпокоя в толкова късен час, но мъжът ти беше нападнат. Намира се в болницата в Берк, за момента не знам нищо друго. Щом получиш това съобщение, обади ми се.

Франк Тилие
Недовършеният ръкопис

Превод *Иван Баталов*
Редактор *Мария Чунчева*
Оформление на корицата *Ивайла Пеева*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Френска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 30,5
ISBN 978-619-164-562-6

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

В базажника на кола в покрайнините на Гренобъл са открити останките на млада жена. Гледката е шокираща – очите са извадени, лицето е ограно, а ръцете са отрязани и събрани в торба. За полицията много скоро става ясно, че шофьорът не е собственик на автомобила. Имал е малшанса да открадне кола със зловещ товар. Но кой тогава е извършителят на този садистичен акт?

Леан Морган и Енаел Мирор – бившата учителка се е превърнала в кралица на трилърите, но пази ревностно личния си живот. Живот, успешно конкуриращ ужасите, за които писателката разказва в криминалните си романи. Единственото ѝ дете – Сара – е отвлечено и е в неизвестност, бракът ѝ е пълен провал и от някога щастливото ѝ семейство е останала само една вила – „Вдъхновителката“ – в Кот д’Опал, където живее съпругът ѝ и търси неуморно, но безуспешно гъщеря им. Но едно обаждане я известява, че мъжът ѝ е бил нападен и в момента е в болница с амнезия. Това събитие отваря кутията на Пандора и връща ужаса от четирите години, изминали след изчезването на Сара.

От мрака и мъглите на крайбрежния район, станал сцена на бруталните престъпления, до най-страшните и тъмни кътчета на човешката психика – Франсоа Тилие ни повежда на зловеца разходка до най-жестоките и извратени проявления на човешката природа.

„Тилие нанася силен удар с този трилър, хвърлящ читателя в заблуда буквално на всяка страница.“

ФРАНСОА ЛЕСТАВЕЛ (PARIS MATCH)

„Един дяволски скок към абсолютния ужас.“

ИВ КАЛВИ (RTL)

Цена: 22 лв./11.25 €

9 786191 645626

www.entusiast.bg